

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

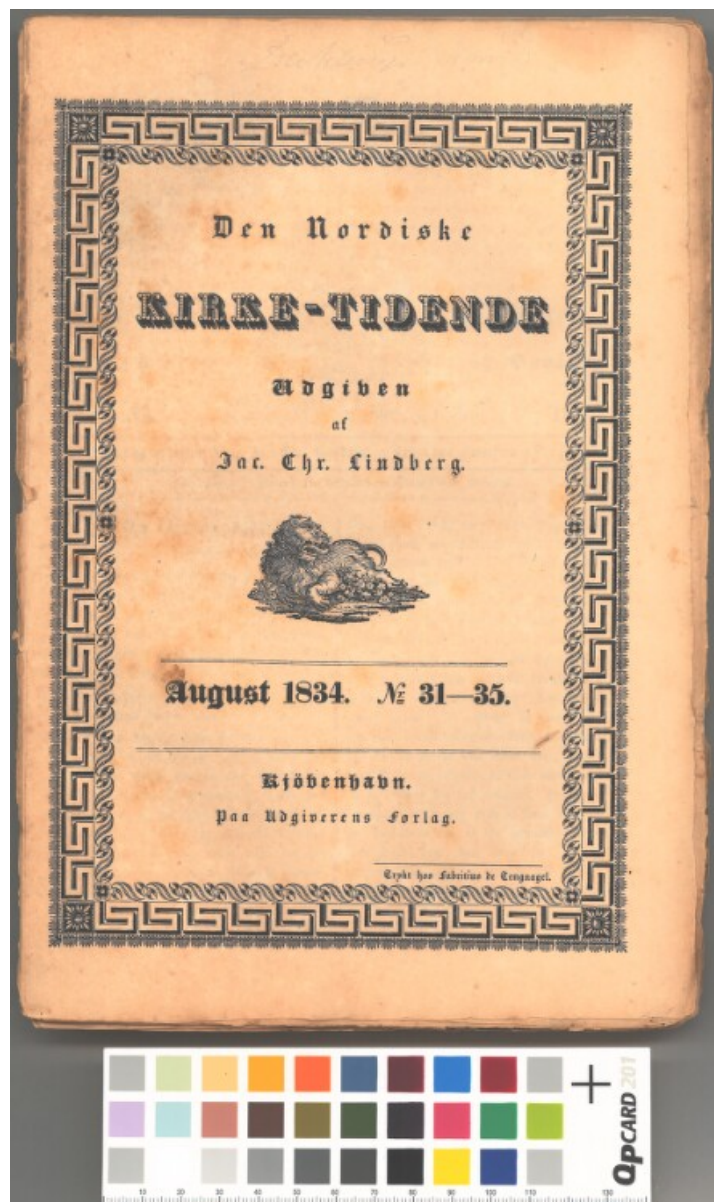
Titel: Ordets Opstandelse

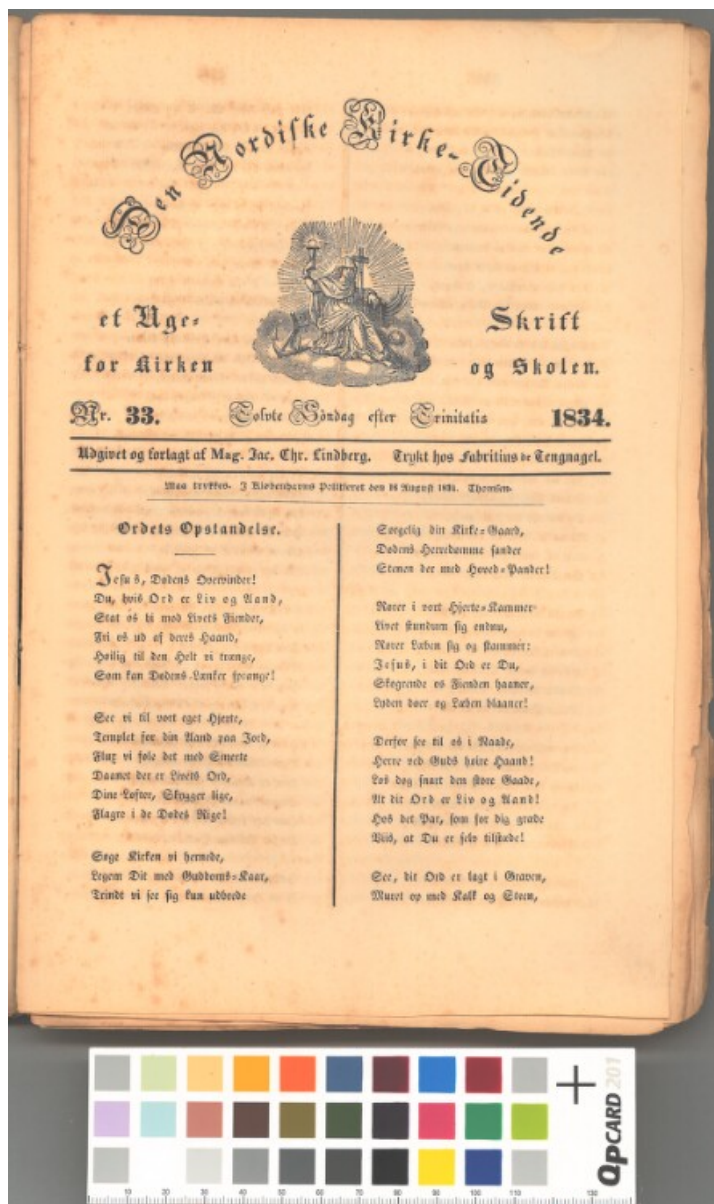
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ordets Opstandelse", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_538-txt-shoot-idm109/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

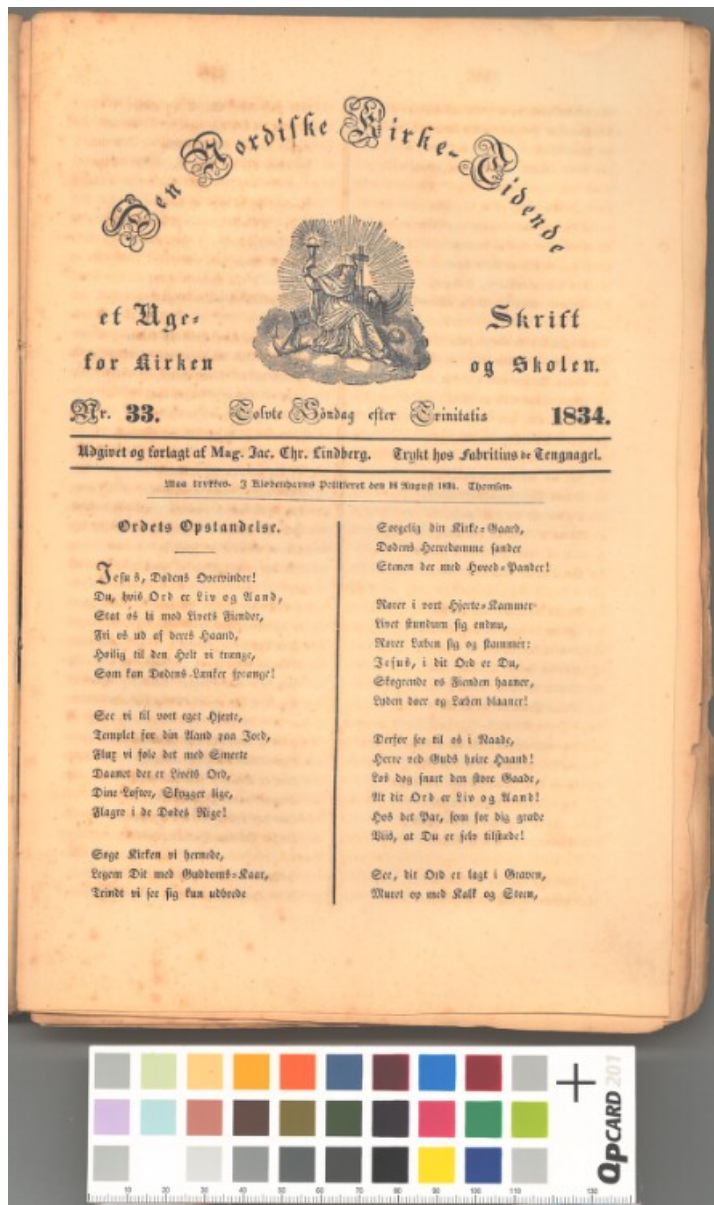
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ordets Opstandelse.

Jesu s, Dødens Dørvinder!
Du, livs Ord er Liv og Mand,
Sæt os til mod døds Hænder,
At vi ud af døds Haand,
Hellig til den Helt vi trænge,
Som den Dødens-Værker frænge!

Seer vi til vort eget Hjerte,
Templet see din Mand som Jord,
Blag vi føle det med Smerter
Daas det er døds Ord,
Daa Løsten, Skryger sig,
Blag i de Døds Nægel

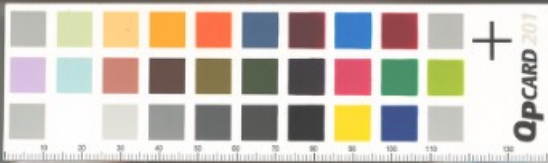
Sege Liefen vi herude,
Egen Dit med Gudtoms-Kaer,
Trinde vi for sig kun ubrede

Seegly din Riste-Gaard,
Dødens Herredomme sæder
Stemmer der med Høeds-Paader!

Næer i vort Hjerte-Kammer
Vort Fundam sig endnu,
Næer Løsten sig og Kammer:
Jesu, i dit Ord er Du,
Stegende os Hænder haaner,
Løsten døer og Løsten blaaner!

Derfor for til os i Røde,
Hæer ved Guds hære Haand!
Løst dog snart den Røde Gaarde,
At dit Ord er Liv og Mand!
Løst det Par, som for dig grøde
Vid, at Du er Jøds tilføde!

Seer, dit Ord er lagt i Graven,
Muret op med Kalk og Sten,

Trindt omkring i Dødnings-Hæren
 Enslidne Helgen-Hælets Dem,
 Hvor Svigtet vi at lyste,
 Næsten-Epøe og Epøsten lyde!

Elsk Du ved, vi er ei Helte,
 Som de fordam sandt paa Jord,
 Stenen ei kan vi hvortvælte,
 Nø, thi den er hære stædt,
 Vel som Døtze vi, ei hære,
 Etene mere for Klippe-Døret!

Derfor led en Engel dale,
 Alt som Strøer gaar fra Seel,
 Løge Nøgten dybt i Døde,
 Hiere Stenen til sin Seel,
 Lad sig kret paa Lynes Døge
 Ordet fra sin Seer udsløge!!

Jo, lad rystaar fra de Døde
 Ordets Tugt og Dødens Træk,
 Og lad Hjertet i os glide,
 Men vi lette til via Nøst,
 Lad os, naar Du Brædet bryder
 Ser, det er som Ordet lyde!

Ter vi da skal drage Maade,
 Løst er da vort Tunge-Dønd,
 Ved vi har da for os Maade,
 Høit sig freder Ejsel og Mand,
 Bryder ud med Tene sate:
 Her velkommen fra de Døde!

Ja, velkommen! fald det Klinger,
 Dødens-Ordet fedt paa Hø!
 Som paa Maade-Døttets Binger
 Hæret, naar Du vil, i Ejsel,
 Kommer dog som klemfaldet
 Døret, hvor Du er kaldet!

Måtig meer Du os forlader,
 Tæden sig i Seer Du fædt,

Vel naar hjem Du til din Fæder,
 Men er os dog lige nær,
 Kaldet som i Østlig Kirke
 Alt hvad Liv og Mand kan vifte!

Jesu! ja, vi træe sig haade
 Ets i Dødens Ejsge-Dal,
 At Du hære, for vi raade,
 Svær, see vi bode: sat!
 Men, til Du for mange Døde,
 De Døttens Hæst-Hædel!

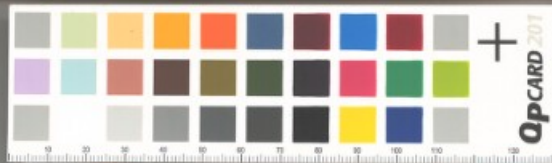
Ja, vi træe, men Træl sig hære
 Som en Ogle til vor Trø,
 Tæden fælder os paa Døret,
 Hvor vi mellem Svæger hære,
 Hædet er som med det flinter,
 Naar dog Ejsel vi Maanen flinter!

O, lad Trø en sig næfene
 Lydt i Jordens rent Flød,
 Lad os ei med Noaman tænke
 Hvor en Strøm er lige god,
 Lad ei flunden os indfæde,
 Vilt det er dit Ord at lyde!

Da gjenfaldt Hun som søge
 I det store Tilling-Kæm,
 Mender medvælig tilføge
 Ved en Gudsen i sin Jæm,
 Som skal aldrig smage Døden:
 Hædet, Hædens-Mørgendem!

Hens er Svædet, som udvætte
 Hjertes-Løst til Hæst-Klang,
 Han er Kæmpen som hvættet
 Stenen under Engles-Sang,
 Han har Løst, han har Manden,
 Derfor Alt kan Væms-Hæntem!

Jesu! ja, Du vil jo være
 I os Hærlighedens Hædt,

Trindt omkring i Dødnings-Hæren
 Enuldrer Helgen-Hælets Dem,
 Bære Skjætet vi at bære,
 Næmme-Spejd og Skjætet bære!

Elsk Du ved, vi er ei Helte,
 Som de fordam sandt paa Jord,
 Stenen ei kan vi hvælvelte,
 Nø, thi den er hære stor,
 Vel som Dødsen vi, ei hære,
 Etene mere for Klippe-Dørr!

Derfor led en Engel bære,
 Alt som Stræker gaar fra Seel,
 Løge Nøgten dybt i Dørr,
 Bære Stenen til sin Seel,
 Lad sig læt paa Lynes-Binge
 Ordet fra sin Seel udslænge!!

Jo, lad lysaar fra de Døde
 Ordets Lyg og Dødens Træk,
 Og lad Hjertet i os gløde,
 Men vi lætte til sin Seel,
 Lad os, naar Du Brædet bære
 Ser, det er som Ordet bære!

Ter vi da skal drage Maade,
 Løst er da vort Lunge-Bædd,
 Ved vi har da for os Maade,
 Høit sig freder Sjæl og Maad,
 Bædder ud med Lene fæde:
 Her velkommen fra de Døde!

Ja, velkommen! fald det Klinger,
 Dødens-Ordet fedt paa Ly!
 Som paa Maade-Dødens-Binger
 Bære, naar Du vil, i Seel,
 Kommer dog som hælms-faldet
 Dødens, hvor Du er kaldet!

Melig meer Du os forlader,
 Læden sig i Seel Du fæde,

Vel naar hæl Du til din Fæder,
 Men er os dog lige nær,
 Kaldet som i Østis Kirke
 Alt hvad Liv og Maad kan bære!

Jesu! ja, vi træ og hære
 Elsk i Dødens Skjætte-Dal,
 Alt Du bære, for vi træde,
 Bære, for vi bære: sat!
 Men, til Du for mange Døde,
 De Dødens-Hæste-Skæde!

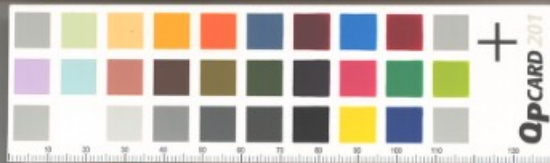
Ja, vi træ, men Træl sig hære
 Som en Dyle til vor Træl,
 Læden fælle os paa Læder,
 Hvor vi mellem Skjætte hære,
 Hædet er som med det hælmer,
 Naar dog Seel vi Maanen hælmer!

O, lad Træl en sig hælmer
 Lydt i Jordens vort Hæl,
 Lad os ei med Noaman træde
 Hvor en Stræl er lige god,
 Lad ei Maanen os indfæde,
 Vædet er dit Ord at hæl!

Da gædes Du som fæde
 I det store Træl-Kæde,
 Bære medvædig vil hære
 Ved en Skæl i sin Seel.
 Som skal aldrig hære Døden:
 Hædet, Dødens-Mengeden!

Hens er Seel, som udvætte
 Hjerte-Løst til Hæde-Kæde,
 Han er Seel som hælmer
 Stenen under Engles-Sæde,
 Han har Lyg, han har Maaden,
 Derfor Alt kan Dødens-Sæden!

Jesu! ja, Du vil jo træ
 I os Hædelighedens Hæl,

Fædet til Gud Faders Vær-
 Det os i vor Børne-Daad,
 Bøge i os alle sammen
 Der Gys med Tryk og Blænnen!
 N. F. S. Grundtvig.

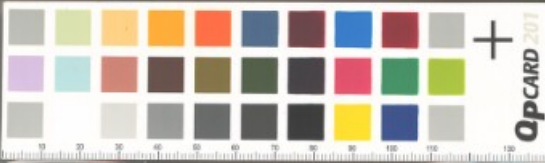
Den Danske Rim-Strønik.

Denne Bog, som har Forfatterskabet i det Danske Trykkeri, er ud, siden Melbedes Skærslyds-Girning, ei længe en haadan Sjæls-lyst og Naar, som før, men fra den første Dag jeg lærde at skrive denne mageløse Rims-Strønik, var det dog min faste Tro, at den kunde paa den kaarme i alle Danske Landes Hænder, hvad ei kan ske, med mindre det foraltede Bog-Strøg længe efter min døde Skik og Bærg, og Rønnen, ved mere Jodhold, bliver et temmelig godt Udtag af Hødens-Landets Højvæie. En haadan Fremgang var og er derfor en Rims-lyst og Girning, hvortil jeg immer troede mig forberedt, da jeg er den eneste Rim-Strønik-ma-ster, som har forfattet sig i det gamle Nils-lyde, og Hødens-Landets, hvortil det ei skode for længe siden, var den Kilde, hvormed hordad alle andre Læser betragtede denne min Liv-Bog, som jeg, vellyst, har læst meget flere og kan meget bedre end min Værel. Nu er det vel saa, at Hødens-Landets Kilde, forlyst eller uforlyst, er nok til at fylde mine literære Høire i Høsten, da jeg ikke har Ende til at undersøge Høire, men hord Rims-Strøniken angaaer, har jeg den Tank, at Kilden i det Høle kan udvæie af en Høsten med det Høire, som de taere Lid-Strønikere i deres Høire harde roft og næret, fordi Bøgen naturligt ikke tillade den, og ved Enden man det Høire, som Høire Høire harde udvæie det Høire, skænkte min og al Danstved gode Ven gæster lidt med mig om den høie Præd, jeg læste paa de gamle trykterige Rims om Dan-

konjente. Dees er jeg nemlig vel paa, at saa-vid det er en Bog maadige, kan Rims-Strøniken tale for sig selv til Danstved, dees indfæret man sit, at den godt kan fortæie at læse ti Gange af alle og enhver, fordi jeg, ved at læse den ved rehaandrede Gange, kan have overdeiret Ringer, og endelig saa Rims-Strøniken dog uden-veiret ogsaa have tilladt Møldry mere end den selv beregnede, for kan fatte fra hoi Præd paa den, som den ved os magdes endvæie og spættelige Udtag mere end mange Det derfor.

Under den Forberedelse ma, at Danstved Ue-ferre enten har fundet, der er dog langt mere ved den gamle Rims-Strønik, end man længe troede, eller er dog alle midelvæie til at læse det, under denne Forberedelse har jeg for Ueferre taget fat paa det Høire, fra smaat at endre, udvæie og forfætte den, og det jeg forlyst anueller det, vil jeg bede de med Rønnen udvæie Ue-ferre lægge vel Naar til ta Ring, som i mine Tanker, kunde drive alle Danstved til at læse langt høire Præd paa Bøgen, end de fleste med den Forberedelse var Høire til at læse.

Det er nemlig ikke med den Danske Rims-Strønik, som med de Franste, Engliske, Skotske, og alle de Rims-Strøniker, jeg horder et man har fundet et stort Haand-Skrift af den i et eller andet Bibliotek, og i ferlige eller døde Høire, som den som en Kirke, nei, den danske Rims-Strønik er ikke blot den første Danske Bog, der, allerede i Christian den Første Dage udgik paa Prent, men den blev fra hoi til Christian den Første Tid saa delig oplagt, at den anden har været den mest af-lystede Bøge i hele det Egentlige Høire, dees, ogsaa i den sidste Tid, Høire-Moalst og alt Dansk har hest, fra Valdemarernes Tid til Frederik den Sjette. En haadan Rims-Strønik til Begyndelse, mener jeg kunde være en haadad uovervindelig god Høire, thi det Bøgen harde Skammen for den høie Høire og Høire, hvortil Høire Høire

Indhold.

Nr. 31.	Den Tøgnets Gæder. Af Peder N. J. S. Grundtvig.	Del. 513.
	Et Par Ord af Datter. Af Mag. Jac. Chr. Lindberg.	— 524.
	Kirkelige og litterære Efterretninger. Af Magister Jac. Chr. Lindberg	— 525.
	Herrens taler — Eretter tier. Af E. Møller.	— 526.
Nr. 32.	Verdens Haand. Af Peder N. J. S. Grundtvig.	— 529.
	Litterære Efterretninger. Af Mag. Jac. Chr. Lindberg.	— 541.
Nr. 33.	Cebas Epistole. Af Peder N. J. S. Grundtvig	— 545.
	Dea Danske Sam-Konste. (Fortsættelse) Af Peder N. J. S. Grundtvig	— 549.
	Litterære Efterretninger. Af Mag. Jac. Chr. Lindberg	— 558.
Nr. 34.	Debeten. Af Peder N. J. S. Grundtvig.	— 561.
	Dea Danske Sam-Konste (Fortsættelse). Af Peder N. J. S. Grundtvig	— 568.
Nr. 35.	Dea Danske Sam-Konste. (Sluttet) Af Peder N. J. S. Grundtvig	— 577.
	Kirkelige og litterære Efterretninger. Af Magister Jac. Chr. Lindberg.	— 591.

